

Selišča Kristine Kočan raziskujejo prostor poezije narave, ki ni v ničemer romantizirana in sentimentalizirana. Na trenutke so podobe živalskega in rastlinskega sveta hladne, neprijazne in surove, spet drugič predmet strahospoštovanja, lahko pa je narava tudi prostor miru in kontemplacije. Meditativno intonirana zbirka hkrati vpeljuje izjemno precizno, »dvosmerno« kompozicijo verza, ki bralca popelje v izrazito odprt tekst, v katerem sta njegovi domačnost in gotovost hipoma »razseljeni«: odločiti se mora, s katere strani bo zagrabil verz in znotraj pesničinega imaginarija konstruiral lasten pomen.

Kristina Kočan je v četrti pesniški zbirki ohranila nekatere prepoznavne lastnosti svoje poezije, denimo precejšnjo asketskost verzov in enžambma, vendar je v raziskovanju pesniškega jezika, predvsem njegove zvočne plati, nedvomno naredila izrazit korak naprej. *Selišča* tako v ospredje postavijo prav to, včasih zaradi želje po posredovanju vsebine po krivici zanemarjeno, zvočno plat pesništva. Vendar ne na račun vsebine, nasprotno – tudi tematike, ki jih obdeluje: rastlinstvo in živalstvo, telesnost, ljubezen, materinstvo, minevanje; postanejo bolj poglobljene in kompleksnejše kot v njenih prejšnjih zbirkah. Dialoškost z ostalimi pesniki, imeni in deli se skoraj povsem umakne – ostajajo le navezave na kraje, a veliko ohlapnejše –, bistveno je skoraj transcendentalno, univerzalno čutenje, v številnih pesmih celo nevezano na konkreten lirski subjekt. Glede na to, da se je od pesničine zadnje zbirke pa do izida *Selišč* zgodila pandemija, ni nemogoče sklepati, da je pripomogla k temu premiku, saj nas je vsaj na začetku učila bivanja v samoti, vračanja k naravi, po drugi strani pa tudi tega, da smo vsi eno – vsi smo del skupnosti.

Kot že omenjeno, je zvočnost gotovo presežna lastnost zbirke. Poudarjanje šumnikov (tudi v naslovih sklopov: srečišča / selišča / mislišča), kratki, izčiščeni, izrazito ritmični verzi, odsotnost velikih začetnic in ločil, aliteracije, verzni prestopi, raba neobičajnih, celo nekoliko arhaičnih besed – vse to so postopki, ki vplivajo na to, da je branje *Selišč* celotna estetska izkušnja. Omogoča nam umik v svet, ki je skoraj scela neomadeževan z dražljaji modernega sveta in časovnostjo (*»tam daleč leži morje / širno zrcalno pribežališče / tam daleč od nasipa / na katerem stojimo / jambori v iskanju / peres vleče veter / na komaj vidne otoke / ob katerem šepetamo / pesmi v neznanih jezikih / drug drugemu na uho«* – Selišča, 46). Kjer je prostor za samorefleksijo, melanholijo, spoznavanje najglobljih delov lastnega obstoja, hkrati pa tudi kolektivne izkušnje. Obenem gre za poezijo, katere dodana vrednost je

kakopak tudi ta, da – že skorajda v skladu s tradicijo zvočne poezije – izjemno dobro zveni tudi, ko jo beremo naglas.

Lara Paukovič, predsednica žirije